

Sygn. akt IV KK 10/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)
SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)
SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Danuta Bratkrajc

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w sprawie **Ł. K.**

skazanego z art. 216 § 1 kk i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 lutego 2016 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 15 lutego 2007 r.,

**I. uchyla pkt 3 zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 17 § 1
pkt 6 kpk postępowanie przeciwko Ł. K. umarza;**

II. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Ł.K. został oskarżony o to, że:

- I. w dniu 12 lutego 2006 r. w P. poprzez uderzenie drewnianą ławą uszkodził ścianę w lokalu „P.” powodując szkody w wysokości 350 zł na szkodę R. P., tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.,

- II. w dniu 12 lutego 2006 r. w P. groził R. P. pobiciem oraz zniszczeniem lokalu, przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że mogą zostać spełnione, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.,
- III. w dniu 12 lutego 2006 r. w P. groził K. K. pobiciem, przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że mogą zostać spełnione, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.,
- IV. w dniu 12 lutego w 2006 r. w P. znieważył K. K. używając wobec niej słów powszechnie uznanych za obelżywe, tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w G., wyrokiem z dnia 15 lutego 2007 r., uznał Ł. K. za winnego popełnienia czynów zarzucanych:

- 1. w punkcie I aktu oskarżenia i za to na mocy art. 288 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- 2. w punktach II i III aktu oskarżenia ustalając, że czynów tych oskarżony dopuścił się działając w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu i za te czyny na mocy art. 190 § 1 k.k. przy zastosowaniu art 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
- 3. w punkcie IV aktu oskarżenia i za to na mocy art 216 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.
- 4. na mocy art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach 1, 2 i 3 wyroku i wymierzył oskarżonemu karę łączną roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 23 lutego 2007 r. wobec nie zaskarżenia go przez strony postępowania.

Postanowieniem z dnia 17 sierpnia 2015 r., Sąd Rejonowy na podstawie art. 2 i art. 50 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw oraz art. 15 § 1 k.k.w. w zw. z art. 45 § 3 k.w. ustalił, że orzeczona powyższym wyrokiem kara łączna roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności nie podlega wykonaniu, zaś w jej miejsce wykonaniu podlegają odrębnie kary jednostkowe pozbawienia wolności, w tym kara 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona za przestępstwo z art. 216 § 1 k.k.

Od powyższego wyroku kasację w zakresie jego punktu 3 na korzyść skazanego wniósł Prokurator Generalny i zarzucając rażące oraz mające istotny

wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 216 § 1 k.k., polegające na wymierzeniu Ł. K. za popełnienie przestępstwa z art. 216 § 1 k.k. kary 4 miesięcy pozbawienia wolności, pomimo tego, że występki określony w tym przepisie zagrożony jest wyłącznie grzywną lub karą ograniczenia wolności, wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, stąd jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Nie ulega wątpliwości, że przestępstwo znieważenia określone w art. 216 § 1 k.k. zagrożone jest karą grzywny albo karą ograniczenia wolności.

W takim razie, Sąd Rejonowy uznając Ł. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego znamiona art. 216 § 1 k.k., i wymierzając za ten czyn karę czterech miesięcy pozbawienia wolności, rażąco naruszył przepis art. 216 § 1 k.k., gdyż orzekł karę nieprzewidzianą w sankcji tego przepisu. Wymierzona kara pozbawienia wolności jest przy tym karą surowszą od kar, którymi zagrożone jest przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 216 § 1 k.k. Jest zatem oczywiste, że uchybienie to miało istotny wpływ na treść wydanego wyroku.

Stwierdzić nadto należy, że w sprawie doszło już do przedawnienia karalności czynu z art. 216 § 1 k.k. Zgodnie bowiem z art. 101 § 2 k.k. w zw. z art. 102 k.k., karalność przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego ustaje z upływem roku od czasu, gdy pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy przestępstwa, nie później jednak niż z upływem 3 lat od czasu jego popełnienia. W sytuacji zaś, gdy w okresie wskazanym w Kodeksie karnym doszło do wszczęcia postępowania przeciwko osobie, karalność popełnionego przez nią przestępstwa ulega przedawnieniu po 5 latach od zakończenia tego okresu. Jak wynika z akt sprawy do popełnienia zarzucanego Ł. K. czynu z art. 216 § 1 k.k. miało dojść w dniu 12 lutego 2006 r., tym samym upłynął już okres przedawnienia jego karalności określony przywołanymi przepisami Kodeksu karnego.

Mając powyższe uwadze, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej jego punktu 3 i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne w tej części umorzył.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak w wyroku.

kc